

San Mameseko hiltzailea

2026ko otsailaren 20an Athletic-ek Elche-ren kontra San Mamesen jolasten du, LaLiga-ko partida normala da, Athletic-ek irabazten du 2-1. Arbitroak partidako azken txistua jotzen duenean Athletic-eko jokalaria aldageletara joaten dira, aldageletan sartzean ohartzen dute dutxak irekita daudela, orduan Unai Simonek itzaltzera doa eta pertsona bat aurkitzen da. Pertsona hau hilda dago, begi gabe, tripak kanpoan ditu eta sabelean marka bat du, Athletic-en ezkutua da. Unai entrenatzaileari esan eta entrenatzaileak udaltzaingora deitzen du. Udaltzaingoa eltzean eta panorama ikustean udaltzaingoaren buruzagiari deitzen diote. San Mames ixten dute, eta forentseak datozte. Handik eta egun batzuetara udaltzaingoak biktima nor den daki, Eneko Olategui zen, 20 urte zituen.

Udaltzaingoak Enekoren gorpuaren autopsia egiten dute, Irati Mireni Eneko bere buruaz beste egin zela, baino Miren ez zuen sinesten. Igandean Miren San Mameseko ostiraleko kamerak errebisatu zuen eta aldageletako pasiloko kameretako bat bi pertsona grabatu zuen. Orduan miren ohartu zen ez zela suizidio arrunt bat izan hilketa bat baizik. Orduan udaltzaingo talde osoari San Mamesera joateko esan zien. Grabaketak erakutsi eta zehozter egin behar zutela adostean Ohian agertu zen, Mirenen semea zen.

— Zer egiten duzu hemen? — galdetu zion Miren.

— San Mameseko museoa ikustera etorri nahiz baina soritxarrez itxita dago —

Ohianek tentsioz erantzun zuen. Mirenek aitzakia susmatu zuen museoa itxi zelako eta Ohianek bazekielako, baina Miren ez zion kasurik egin, pentsatzen zuelako Ohianeri ahaztu zitzaiola. 2026ko Martxoaren 7an San Mamesen Athleticak jolasten du FC Bartzelonaren kontra. Partida txarra izan zen Athleticarendako 0-1 galdu zuelako. Eta partida bukatzerakoan eta kanpoaren argi guztiak itzali egiten dira, hiru minutuan ez zen ezer ikusten eta argiak piztu zirenean, zela erdi erdian maleta bat agertu zen. Arbitroak ireki eeta barruan giza pertsona baetn gorpua kubo txikietan zeuden, San Mameseko segurtasun taldea Mirenen taldeari berriro ere deitzen diote.

— Udaltzaingoa? — galdetzen du segurtasun zaindariak udaltzaingoari.

— Bai, hemen da, zer nahi duzu? — galdetzen dio udaltzaingoak.

— Beste hilketa bet egon da San Mamesen — kontatzen dio zaindariak.

— Berriro ere?, orain doa Mirenen taldea — Idazkariak erantzun eta telefonoa eskegi zuen.

40 minutu pasatzean han zegoen Mirenen taldea zer gertatu zen aztertzen, kasu honetan kamerak itzali egin ziren. Miren maletaren edukia ikustean zehozter arraroa zegoela ohartu zen. Maletaren barruan ile bat zegoen, ileko DNAREN frogak egitera eramateko eskatu zuen miren. Maleta eruan eta Miren ohartu zen hilketak beti zirela Athleticak beti San Mamesen

jokatzen zuen bakoitzean ziren orduan Miren eta beraren taldean San Mameseko urrengo partidaren segurtasun maila oso handia jarriko zutela esan zuen. 5 egun geroago Miren DNA frogaren emaitzak zuen, kotxean zegoen eta frogaren emaitzak taldearekin ikusi nahi zuen, Bulegoetara bidean, motozikleta beltz batean zihoan gizon batek gutun-azala lapurtu zion.

Orduan Miren kotxearekin jarraitu zuen baina hone hies egin zuen eta DNA frogetako emaitzak lapurtu zuen. Aste lasaia izan zen eta hurrengo partidaren zegoen Mirenen taldea estadio osoan zehar sakabanatuta zeuden, San Mamesen ikuspegi orokorra zuten. Partida hasi eta Real Betisaren kontra jokatu zuen. hiru gol egon ziren eta Athelticak partidako hiru puntuak irabazi zuen 3-0. Hiru golak Niko Williamsenak izan ziren, baina partida bukatu baino bi minutu baino lehen Miren San Mamesen frankotiradore bat zegoela.

Taldea alerta egoeran sartu zen, ez baitzekiten nork apuntatzen zuen edo nori apuntatzen zion, subjektuak maskara zeramanez. Taldeak hura geldiarazten saiatu zen, baina hiltzaileak biktimari tiro egin zion. Hiltzaileak ihes egitea lortu zuen inork jarraitu gabe. Miren tristetu egin zen. Etxera iritsi zenean, bere semea, Ohian, iritsi berria zela aurkitu zuen. Kasualitatez, arropa berdina zeraman: txandal beltz bat. Baina Mirenek ez zuela axola pentsatu zuen, Ohianen lagun bat duela gutxi hil zelako, eta Mirenek hiletara joan zela pentsatu zuen, baina oker zegoen.

Urrengo egunean Miren San Mames itxi zuen eta aurreko hilketaren hileko DNAREN beste frogatxo bat eskatu zuen eta hiltzailearen zoritxarrez egun horretan eman zioten emaitzak. Taldearekin bilera baten aurrean zegoen. Giroa tentsioz beteta zegoen, eta Mirenek poliki-poliki gutun-azala ireki zuen, arnasa eutsita.

— Hona hemen... — esan zuen ahots baxuan.

Paperari begiratu zuen, eta bere aurpegia zurbildu egin zen. Inork ez zuen ezer ulertzen.

— Miren, zer gertatzen da? — galdetu zuen lankide batek.

Mirenek ezin izan zuen berehala hitz egin. Azkenean, hitzak ateratzea lortu zuen:

— DNA bat dator... Ohianekin.

Isiltasun astuna erori zen gelan. Denek elkarri begiratu zioten, sinetsi ezinik.

— Hori ezin da izan — esan zuen beste agente batek—. Zure semea da...

Baina Mirenek bazekien. Bat-batean, azken asteetako detaile guztiak lotzen hasi zitzaizkion: museoko aitzakia, txandal beltza, bere presentzia une desagokietan...

— Prestatu atxilotzeko agindua — esan zuen, ahotsa apurtuta baina sendo.

Etxera itzuli zen, bihotza taupaka. Atea ireki, eta Ohian egongelan eserita aurkitu zuen, telebistari begira, lasai.

— Ama, zer gertatzen da? — galdetu zuen irribarre arin batekin.

Mirenek pistola atera zuen, eskuak dardarka.

— Zutitu zaitez, Ohian.

Mutikoak ez zuen ihes egiten saiatu. Poliki altxatu zen, eta bere amari begiratu zion, begirada hotz batekin.

— Azkenean konturatu zara — esan zuen.

— Zergatik? — galdetu zuen Mirenek, malkoak begietan—. Zergatik egin duzu hau guztia?

Ohianek arnasa hartu zuen sakon.

— Athletic ez da futbol taldea bakarrik. Sinbolo bat da. Jendeak sinesten duen zerbait. Nik zerbait handiagoa sortu nahi nuen. Beldurra. Marka bat. Inork inoiz ahaztuko ez duena.

— Jende errugabea hil duzu — erantzun zuen Mirenek.

— Bai — esan zuen hotz—. Eta orain denek gogoratuko dute.

Une batez, isiltasuna nagusitu zen. Kanpoan, sirenen soinua gero eta hurbilago entzuten zen.

Mirenek malkoak lehortu zituen, eta pistola sendoago eutsi zuen.

— Ni ez naiz bakarrik zure ama — esan zuen—. Ni polizia naiz.

Ohianek irribarre txiki bat egin zuen.

— Badakit.

Atea kolpe batez ireki zen, eta udaltzaingoaren taldea barrura sartu zen. Ohian lurrean jarri zuten, eskuak lotuz. Miren atzean geratu zen, bakarrik, isilean. Handik hilabete batzuetara, kasua itxita geratu zen. San Mames berriro ireki zuten, zaleen oihuak berriz entzun ziren, eta bizitza aurrera jarraitu zuen. Baina Mirenentzat, ezer ez zen berdina izango. Zelaiaren erdian, jendeak gola ospatzen zuen bitartean, berak beti gauza bera gogoratuko zuen: batzuetan, munstrorik handienak ez direla itzaletatik ateratzen. Batzuetan, etxean bertan hazten dira.